

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Cæcitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

PETULANTIÆ SUPPLICIUM. CAP. XX.

Per animal hoc Ægyptii Sacerdotes eum, qui pœna sit affectus ob nequitiam, qua fuerit in muliere aliqua petulans, significabant. Proditum enim est, fibrum in venatione deprehensum suos sibi testes abscindere, atque eos projicere, gnarum se eorum præcipuè assequendorum causa peti. Nam & adulteri eadem affici pœna solent, ut deprehensi præsecratis testibus dimittantur. Omnibus vero animalibus natura duce ostensum, ut & commoda sua norint, & nocentia contrariaque sciant declinare. Hinc illud epistola Saporis regis ad Constantium Imperatorem, cui suadere conabatur, ut bona Asiatici regni dimissa parte, quieti & incolumitati suæ confuleret, hoc bestias facitare dicens, quæ cum advertant, cur maximo opere capiantur, illud propria sponte amittant, ut vivere deinde possint impavida. Amputari tamen hos ab eo animali cum capitur, negat Sestius diligentissimus Medicinæ professor: quinimo parvos esse substrictosque & adhærentes spinæ, nec adimi sine vita animalis posse: adulterari autem renibus ejusdem, qui sunt grandes, cum veri testes exigui admodum reperiantur, ammoniaci coloris circumdati liquore, veluti mellis cerosi, odoris gravis, gustu amaro & acri, ut sternumenta olfactu moveant. Utrumque verò, sive sponte, sive vi testes auferantur, cum satis constet eos ea præcipuè de causa conquiri, non inepte datus hieroglyphico locus, ut per id animal id supplicii genus ostenderetur, quo mœchorum lascivia puniri consuevit, atque ita male tractari.

ATRI FESTIQUE DIES. CAP. XXI.

Sunt qui i atos festosque dies per fibros ita distinguant, ut cum festum significari velint, anteriora ejus pingant, propterea quod populi plerique, qui nostræ pietatis ritu vivunt, à Ponto & à Sæptemtrione in Pannoniam usque porrecti, anterioribus membris pro carne vescuntur, posterioribus piscis loco: caudam vero ejus animalis, quæ præpinguis prægrandisq; est, salitam plurimum conditamq; pro tarico pisculento habent, eaque jejuniorum tempore, quo nobis constitutione Pontificia carnibus interdictum est, mensis inferunt: ejusmodi enim dies pleræque nationes Atrios vocant, quibus carne vesci ex lege nostra non licet. Ea vero illi ratione se tuentur, quod posteriores fibri partes aquis semper innatantes, piscem dicant, & esse arbitrentur: quia scilicet animal id tam aquaticum est quam terrestre, cum in extremo riparum semper degat, partem quæ caput, versus tendit, terræ dedicarunt, & carnem esse voluerunt.

DE TALPA. CAP. XXII.

Quoniam vero Talpa nonnihil habet similitudinis cum fibro, quo ipsa quoque in terræ cavis habitat, ut de ea post fibrum dicamus, admonemur.

CÆCITAS. CAP. XXIII.

Vulgatissimum est Talpam pro cæcitate poni, vulgatiusque proverbium, τὸ φλότιον αἰῶν δὲ λαλῶσι: propterea quod animal perpetuæ cæcitatibus tenebris damnatum est, lucemq; ita habeat adversariam, ut simulac ad diurnam claritatem eductum fuerit, emoriatur. Atque hoc illud est quod in Academicis questionibus ait Cicero: Quid Talpam? num desiderare lumen putas? Nihil ea prorsus videt, neque quidem oculos habet, ut veteres tradidere: ut vero observarunt alii, habet utique partes easdem omnes, quibus oculi integri constant, nigricantem quippe illam orbiculum, & quod intra eum continetur, quam pupillam vocant, atque etiam portionis albidæ ambitionem, sed non tam liquido, quam oculi conspecti & eminentes. Nec in partem exteriorem apparere hæc possunt, propter cutis, quæ crassiuscula circum obducta est, corpulentiam: utpote cum natura inter generandum lædatur, atq; ita opus inchoatum relinquatur. Utrumque, apud Hefychium Talpa hujusmodi cæcitatibus ergo hieroglyphicum est & ignorantia, cum oculus sua pollens vi, cognitionis & intelli-

intelligentiæ signum habeatur. Eucherius hæreticos per Talpam in Divinis litteris accipit: utpote qui, licet aliquid cernere videantur, ipsum liquidæ veritatis lumen minime discernunt.

AUDITUS E LONGINQUO. CAP. XXIV.

Næque vero defunt, qui auditum ex quantumvis remoto loco per Talpam significari tradant, siquidius siquidem audiunt Talpæ obrutæ terra, tam denso atque surdo naturæ elemento. Quietiam exploratoribus mos est, caput in scrobem aliquam summittere, cum procul adventantes turmas, vel equitatum præsentire voluerint.

PRÆSAGIUM. CAP. XXV.

Cor Talparum ad præfagium utile.

Fuerunt & qui per hoc animal præfagium intelligi asseverarent. Explorantur siquidem Magi, ut Proclus tradit, cor Talpæ ad præfagium mirifice conferre. Nam, ut Porphyrius etiam attestatur, veteres illi divinatores simulac Talparum corda deglutissent, accipiebant subinde præsentem animam Deiritu vaticinantem: quod similitudinem quandam habet cum auditu illo promptissimo: siquidem quæ præfagimus minime cernentes, sentire videmur tamen. Fuisse vero Talpam in cultu apud imperitam rerum vetustatem didicimus ex Esaia, ubi dicit: *Simulacrum quæ fecerunt sibi, ut adoraret Talpas & Vespertiliones.* Alii interpretantur, idola sua abjecturum hominem in foramina Talparum & Vespertilionum.

DE MUSTELA. CAP. XXVI.

Idem vero vaticinium Mustelam huc accersit, quod persuasum sit quandam ejus disciplinæ vim in ea consistere.

ARUPSEX. CAP. XXVII.

Aruspices enim, vel eum qui quoquomodo futura prædicaret, per ejus imaginem significari dixerunt; eaque ob id ipsum Thrasybuli simulacro, quod in Olympia dicatum erat, adsculpa fuit, ut meminit Pausanias: illi enim præter dissectum Canem, qui jecinoribus patefactis adjacebat, Mustela quoque dexteriorum humerum obrepebat: singula divinationis hieroglyphica.

INFORTUNIUM. CAP. XXVIII.

Per eandem picam infortunium etiam intelligebant: animal inauspicatum infaustumque esse perhibetur iis, quorum habitet domos: insidiatur siquidem domesticis animalibus, præsertimque avibus tam altilibus, quam nidum sub tecto facientibus, easque ad internecionem usque persequitur. Occursus ejus plerisque religiosus habetur. Alii etiam in negotiis obeundis vel nomen ipsum horrescunt: utpote contrarium efficaciam.

VIRAGO. CAP. XXIX.

Mustela nivalis.

Horus Ægyptiacus auctor ait, per animal hoc mulierem virilia facinora pertentantem ostendi, propterea quod osseo sit genitali prædita. Impediatur autem verecundia, ne significatum hoc apertius explicem, quamq; inter sese mulieres turpitudinem, absque viris exercere nonnumquam deprehensa sint. Id potius ponam, singulare stranguriæ remedium esse genitale id, si rasum tritumque detur: ut Aristoteles de hist. animalium testatur. Nam & Strophilus scribit, mustelæ genitale esse solidum instar ossis, cujus ramenta, si in potu dentur, singulare remedium sit urinae stillicidio. Eam à Thebanis coli scribit Ælianus, quod Alcmenæ Herculi pariundo laboranti, opem tulerit haud contemnendam.